טוס לאילת על חשבוננו.

6 ימי חופשה מלכותיים

במלון „מלכת שבא" אילת

במחיר —.298 ל"י

במלון „אואזיס" אילת

במחיר —.199 ל"י

כולל טיסה הלוך וחזור והמסים על חשבוננו.

פרטים והרשמה: במשרדי „ארקיע"
בת"א — 614567, **בחיפה** — 532262,
בירושלים — 25888, במלון „מלכת שבא", **אילת** 059-2111 ואצל כל סוכני הנסיעות.

מלון מלכת שבא
מלכת שבא
QUEEN OF SHEBA HOTEL
המחירים לישראל בלבד.

ד ח ף

האגוד לקשרי ידידות קובה—ישראל

ביום שני, 9.1.1967, בשעה 8.00 בערב

בבית־הידידות, רח' ארליך, יפו

תתקיים **עצרת** מוקדשת

למהפכה הקובנית

בהשתתפות: מר EUMELIO CABALLERO, צירות קובה

דברים: **נתן ביסטריצקי**, משורר.

יו"ר: **א. נוף**, מזכיר האגוד.

בתכנית האמנותית: **י.ב.י** (י. בן־יהודה),
לייליה פתר.

פרסום „מלניק"

תחרות הכדורגל הבין־עירונית
7.1.67

1967

גמר: רמת־גן — חיפה

5 ה'פלוסק • חזק הון

הכדורגל ה־7.30 יום ש' החל ה־4.30

טוטו ★ פיס ★ לוטו

הגרלות: הגרלת הזוכה מהטוטו: הגרלת הפועלים
פיס פיס הגרלת הכדורגל הגרלת הלוטו
הגרלה הגרלת הלוטו הגרלת הכדורגל
הגרלה הגרלת הכדורגל הגרלת הלוטו.
ב־5 ל"י, כרטיס הגרלת הלוטו.

במדינה

המשק

הקרב על החלב

בתחילה, כשנהגו לשתות את החלב מתוך הפרה, היה הכל פשוט מאד. אחר־כך התחילו החלבנים להביא את החלב הביתה, ומזה נוצרו כל הבדיחות על החלבנים.

עכשיו התחילו למכור הלב בשקיות פלסטיות, ומזה כבר פרצה מלחמה אמיתית. **„משא ומתן".** הראשונים שיצאו למלחמה בשקיות החלב, היו דוקא הפועלים. כבר לפני שלוש שנים הם התחילו בכך.

הרעיון היה פשוט: לעקרות־הבית הרבה יותר נוח לקנות חלב במיכלי קרטון בלתי־חדירים, כנהוג בכל רחבי העולם הגדול. פוע־לי־הזכוכית מאידך, היו מעוניינים שישתמשו בבקבוקי־זכוכית. לכן הם הכריזו מלחמה על מיכלי־הקרטון ולמרבית הפלא ניצחו.

באיזו צורה? „ניהלנו משא־ומתן עם כל מיני גורמים. הסתדרותיים וגם ממשלתיים," הסביר החבר בר־חיים ממועצת פועלי־חיפה. תוצאות המשא־ומתן: „סוכם לגנוז את ה־מיכלים, בינתיים." ובאיזו צורה הם הצליחו להפעיל את לחצם? „אתם שואלים יותר מדי שאלות."

עברו שלוש שנים. השיטות השתכללו: למשוקי־החלב הוצעו מיכלים מפלסטיק ולא מקרטון. שוב פתחו פועלי חיפה במשא־ומתן דומה. אבל מה קרה? בניגוד לקר־טונים המיובאים — מייצרים את שקיקי־הפלסטיק בתעשיות הפטרוכימיות — שגם הן מפעל חיפאי בדיוק כמו הבקבוקים. לכן לא עזר שום משא או מתן, ושקיקי הפלסטיק נמכרו בחנויות.

מופעל לחץ. אחרי שכבר הוחל לשחק את שקיקי הפלסטיק — פרצה המלחמה ב־מישור שני. בין תנובה שיצאה בשקיות פלסטיות בנות ליטר (כמו שני בקבוקים) בכלי־קיבול לבן, וטנא־נוגה שיצאו שקיות של חצי־ליטר — במיכל תכלת.

הסתבר שהיתה דרישה מוגברת למיכלים הקסנים ורבים העדיפו את טנא־נוגה.

ואז פתאום כל הצרכניות במחוז תל־אביב, המסונפות להסתדרות, סירבו לקבל שקיות־חלב מטנא־נוגה — השייכת לסקטור הפרטי. „מופעל לחץ על הצרכניות בקשר לשיתוק החלב. שיקבלו מתנובה בלבד," שיער מנהל המכירות. ופינחס רוזנפלד, מנ־הל טנא־נוגה, הסביר: „הצרכניות לא מוכנות עוד לקבל את תוצרתנו. הם רוצים עוד לחכות."

מי מנוחך? אבל המלחמה הכי מצחי־קה פרצה מאגף שלישי, בצורת מודעות בל־תי חתומות, כגון: „בעקבות נסיון החלב בשקיות חושבים גם ייצרני יינות לשוק יין בשקיות.

או: החלב יתייקר ב־20 אחוז ואומרים שזה בגלל המספוא...

או: מעיל גשם המיוצר מנייר יכור ב־קיוסקים, כי המעבר מחומרים סולידיים ו־יציבים, לשימוש בחומרים קלי־ערך, הוא ב־התאם לקו הכללי של זמננו ובארצנו.

ומי הוא המפרסם בעילום שם את המו־דעות החינניות האלה? פניציה, בית־החרושת המייצר את הבקבוקים.

הסביר פקיד בחברת בינג־לניאל, שפירסמה את המודעות: „פניציה מפסידה המון, ולכן התעמולה במודעות האלה, כמו למשל ה־מודעות שהחלב יתייקר. אבל אני בכלל לא יודע אם זה באמת."

אמר דוקטור קאליש מהנהלת פניציה: „נחכה ונראה. גם כשהחלו לייצר מיכלי־שמנת פלסטיים, במקום מזכוכית — הת־ייקרה מיד השמנת."

„עליית מחירים אינה עולה על הפרק!" הכחיש בתוקף שלמה ורניצקי, מנהל אגף־החלב של תנובה. אך כעבור שבוע הת־פרסם בכל העתונים שהחלב יתייקר ב־חמישה אחוזים.

כתגובה פורסמו השבוע מודעות מטעם המועצה לצרכנות, בראשותה של ח"כ שול־מית אלוני, שהכריזו בצדק, ש„הדבר בלתי הוגן מבחינה ציבורית, להפיץ חשדות ו־רמזים, כאילו ארזיה חדשה זו, היא מקור לייקור החלב. אל יעצרו התפתחות בתחום השיווק — על־ידי מודעות, שמידת הגינותן ויושרן מוטלת בספק."

היתמם אחד ממנהלי פניציה: „מה פתאום? מה שמדאיג אותנו בשקיות, זה הצורה שיש לזה. בפרינציפ אי־אפשר להרשות שיעב־רו ממיכל הגיניי כמו זכוכית — לדבר אחר. הם עוד יכולים לעשות שטויות! ה־פלסטיק לא אסתטי, לא פרקטי, ומגוחך."

אבל השקיקים נמכרים, וכך ייתכן שלמ־רות כל המלחמות תנצח הקידמה.

החשוד

אסעד ראגב הרוצח, ש־נמלט לאחר שרצח את הורי אהובתו, המבוקש על־ידי המשטרה.

בתוך מנזר ירושלמי יושבת בחורה אחו־זת פחדים. שומרים עליה יומם־ולילה שני אנשי־משטרה בלבוש אזרחי, וכמה נזירות. הם חוששים שרוצח הוריה ינסה לחטוף אותה.

היא אינה חוששת מאדם השונא אותה. היא פוחדת מהגבר אשר אהב אותה עד כדי כך, שרצח בגללה את אביה ואת אמה.

כי כך סיפרה באשרה ואקד (16.5), יפהפיה תמירה, שחורת שער, בעלת עינים ענקיות:

„כבר קרוב לשלוש שנים אני מתחנכת במנזר הנוצרי סנט ונסן דה פול. למרות שאני ממשפחת ערבים מוסלמים. הורי שלחו אותי למנזר הזה, בגלל אסעד ראגב, ערבי מוסלמי שגר בנצרת.

„אסעד הוא קרוב משפחה שלנו. הסבא שלי התחתן עם בת־דודה שלו. אסעד שגר כל הזמן בנצרת, חיפש לו אז בחורה

בשביל להתחתן. הוא שמע מקרובי־משפחה שלאבא יש ילדה יפה. אני הייתי בת 13.

יום אחד בא אסעד, שהיה אז כבר בן 34, לבקר אצלנו בבית. הוא אמר אז לאבא: „שמעתי שיש לך בת, ואני רוצה להתחתן אתה." אבא אמר לו שהילדה עוד קטנה, ושעוד לא הגיע הזמן שלה להתחתן.

אחרי שהלך, סיפר אבא שאסעד הוא בחור עצבני שמרבין תמיד מכות. הוא גם סיפר איך היה מרבין לכולם בנצרת. ואבא לא רצה שאני אקבל מכות מבעלי.

יותר מאוחר באותו יום, התאספה המש־פחה שלי. כשהם שמעו שאסעד רצה אותי, ורוצה לשלם לאבא 3.000 לירות בשבילי, התחילו כולם לספר עליו איך הוא עובד בתור כובס, ובגלל זה שהוא תמיד היה מרביץ לאנשים גירשו אותו מהמשטרה ב־שפרעם, ששם עשה את הכביסה לשוטרים.

אחרי שכולם סיפרו עליו, החליט אבא שהוא לא מוכן לתת אותי לאסעד לאשה.

באותה תקופה גרנו בחיפה. אסעד התחיל לבוא אלינו הרבה. כל הזמן הציק לאבא שהוא רוצה להתחתן אתי. אבא תמיד אמר לו שהוא לא רוצה, ושכדאי לו לעזוב אותנו, כי לא יצא לו מזה שום דבר.